

Rätten till liv

och

Rätten till liv måste hävdas

Två artiklar skrivna under 2001 respektive 2002 av en aktiv etnopluralist. Båda är tydligt inspirerade av Richard McCullochs verk. *Rätten till liv* bygger i hög grad på delar av McCullochs *Det rasliga fördraget*. Den andra artikeln, *Rätten till liv måste hävdas*, betonar nödvändigheten av att inte bara formellt bekänna sig till bevarandets filosofi, utan att dessutom verkligen framhäva och markera rätten till fortsatt etniskt liv.

Rätten till liv

En etnopluralists tankeväckande betraktelse av frågan om de olika folkens vara eller icke vara.

Inledning

V arför är det så svårt att hävda det svenska folkets bevarande och fortlevnad som den etniska grupp de varit under i stort sett hela sin tidigare existens och forfarande är, men inte kommer att vara mycket längre om den rådande invandrings- och assimileringprocessen får fortgå?

Att makteliten (det mediala och politiska etablissemanget) medvetet och systematiskt arbetar för att *dekonstruera*, dvs nedmontera och omdefiniera, folk- och etnicitetsbegreppet i syfte att fördunkla de enskilda medborgarnas uppfattning om vad ett folk egentligen är, att de ens tillhör ett folk – som kan skiljas från andra folk – är en viktig komponent i svaret på frågan.

Att hela den västerländska makteliten förknippar och till och med likställer all strävan efter etniskt bevarande (åtminstone om denna strävan är västerländsk) med omoraliska mål, medel och metoder – ofta under flitigt bruk av termen ”nazism” – såsom kränkningar av individer och folkgrupper, massutdrivning av människor utan tillhandahållande av möjligheter för dessa att bygga upp en egen framtid i sina ursprungsregioner, eller till och med folkmord, är en ännu viktigare komponent.

Jag tror att de i västerlandet så starkt förankrade och utbredda etiska och moraliska uppfattningarna och värderingarna om rätt och fel, om rättvisa och *fair play*, kan vara den viktigaste nyckeln till svaret på den inledande frågan. Det svenska folket och de övriga västerländska folken upplever främmande immigranternas intressen och önsknings som rättmätiga, samtidigt som eventuella rättigheter och intressen hos den egna befolkningen till etnisk integritet och etniskt bevarande betraktas som orättmätiga och ovärdiga att ens beakta. Denna snedvridna uppfattning är följden av maktelitens – medias och politikernas – långvariga och ständiga propaganda och indoktrinering. De har bland mycket annat trummat in att på grund av vad de tyska nazisterna en gång gjort sig skyldiga till, kan inga västerlänningar med rätta göra anspråk på sitt folks fortlevnad som ett distinkt folk åtskilt från jordens övriga folk. Nazisternas rastänkande och rasligt motiverade handlingar används för att misskreditera

och svartmåla alla västerländska yttringar av viljan att fortleva som ett folk. Resonemanget lyder: Eftersom nazisterna kränkte och utestängde andra folk från sitt territorium, har vi ingen rätt att utestänga andra folk genom att neka dem inträde och assimilation med våra västerländska folk. Jag tror de flesta känner igen denna enkelspåriga logik hos våra motståndare, även om den framförs i många varianter. Och eftersom detta resonemang slagit rot och vunnit acceptans, är det föga förvånande att många människor faktiskt betraktar själva önskan att fortsätta att existera som ett folk, en etnisk enhet, som orättfärdig och till och med ond.

Den här uppfattningen och tänkesättet håller på att förgöra det svenska folket och övriga västerländska folk, eftersom inget av dessa folk kan fortsätta att existera länge till om inte den assimilation och etniska undanträngning som äger rum idag upphör.

Här följer en kort sammanfattning av ett synsätt som grundar sig på det rättighetsbegrepp som är så centralt i vår kulturkrets, och som utvidgar de rättigheter som vi tar för självklara på individnivå till att gälla även den större enhet som individen är en del av, dvs folket. Den här artikeln handlar om folkrätten, vad folkrättsbegreppet borde vara och omfatta. Artikeln är i sin rådande form bara ett utkast till vad som förhoppningsvis blir en utförligare skrift i ämnet, och den bygger på, och använder, material som redan finns på Internet och i tryck.

Rättigheter

Som sagt, rätts- och rättvisetänkandet är mycket starkt förankrat i vår västerländska kulturkrets, och jag tror att det enda sättet att vinna gehör för en önskan att bevara den etniska mångfalden i världen, och därmed folkens, inklusive det svenska folkets, fortsatta existens, är att vädja just till denna rättsmedvetenhet. Jag anser att alla folk eller etniska grupper borde ha en rätt att få vara vad de är. De bör ha en rätt till fortsatt existens, till frihet, oberoende och trygghet på sina egna territorier, en rätt att utvecklas i sin egen valda riktning, samt rätt till de förhållanden som är nödvändiga för att garantera dessa rättigheter. Det viktigaste förhållandet för fortlevnad är separation från andra folk. Historiskt har det visat sig att när två olika folk levt tillsammans under samma betingelser på samma territorium har alltid det ena folket förr eller senare trängt undan det andra eller assimilerat det, varvid dess ursprungliga identitet oftast gått förlorad.

Det viktigaste förhållandet för fortlevnad är separation från andra folk.

Uppenbarligen stödjer inget västerländskt etablissemang den rätten, åtminstone inte för sitt eget folk. Rättigheter är inget naturfenomen som existerar på förhand. Rättigheter är ett slags socialt kontrakt; de existerar bara för att människor vill att de ska existera och för att de erkänns och respekteras. En grundläggande moralprincip beträffande rättigheter är att de ska vara ömsesi-

diga och gälla lika för alla. Vidare kan rättigheter rangordnas efter sin tyngd: en del rättigheter är viktigare än andra och bör gå före andra mindre tungt vägande rättigheter eller intressen. Man kan i det avseendet tala om primära och sekundära rättigheter. Rätten till liv är den mest primära rättigheten av alla. Utan den finns det inte någon grund för eller mening med övriga rättigheter. Ungefär lika viktig är rätten till de förhållanden som krävs för liv. För ett folk är rätten till ett eget territorium, till frihet och självbestämmande alltid primära rättigheter, eftersom de är nödvändiga för själva fortlevnaden. Rätten eller önskningsen att leva bland ett annat folk på dess territorium är en sekundär rättighet eller önskning, eftersom den rättigheten eller önskningsen inte är en livsnödvändighet. Om den rätten/önskningsen strider mot ett annat folks primära (eller vitala) rättigheter (vilket den gör i det här fallet), såsom rätten till etnisk exklusivitet som är en förutsättning för fortlevnad och bevarande, måste den sekundära rätten eller önskningsen ge vika inför den primära (eller vitala) rätten enligt ovan nämnda ömsesidighetsprincip.

FN och folkrätten

Trots att västerländska folk inte erkänns ha några rättigheter till de mest grundläggande förutsättningarna för liv, erkänns dessa ibland för andra folk. Men tron på etniska rättigheter, som borde gälla lika för alla, har trots allt en stark förankring i den västerländska kulturen. Faktum är att Förenta nationerna strax efter andra världskriget lade den juridiska grunden för ett erkännande av alla folks rätt till fortlevnad och bevarande, samt till de förhållanden som krävs för deras fortsatta existens och oberoende. Som en reaktion på övergrepp som ägt rum under andra världskriget, och som svar på koloniserade folks växande krav på självständighet, producerade FN ett antal dokument som gav erkännande åt alla folks rätt till liv. Nedanstående avsnitt är hämtat ur *Encyclopaedia Britannica*.

Enligt Förenta nationernas Konvention om förebyggande och bestraffning av brottet folkmord, som godkändes av generalförsamlingen 1948 och trädde i kraft 1951, är folkmord ett brott antingen det förövas i fredstid eller under krig (vilket skiljer det från brott mot mänskligheten, vilket är handlingar förövade i samband med brott mot freden, eller krigsförbrytelser), och uttryckt i dess termer ”betyder folkmord någon av följande handlingar förövade i avsikten att helt eller delvis förgöra en nationell, etnisk, raslig eller religiös grupp som sådan: (a) Att döda medlemmar av gruppen; (b) Att förorsaka medlemmar av gruppen allvarlig kroppslig eller mental skada; (c) Att avsiktligt påtvinga gruppen levnadsförhållanden som är avsedda att leda till dess fullständiga eller partiella fysiska förgörelse; (d) Att vidtaga åtgärder avsedda att förhindra födselar inom gruppen; (e) Att med tvång förflytta barn från gruppen till en annan grupp.” Konspiration, anstiftan, försök och medverkan till folkmord är också straffbart. Förövare kan straffas oavsett huruvida de är konstitutionellt ansvariga styrande, offentliga ämbetsmän eller privatpersoner. Ett av konventionens resultat har varit fastställandet av principen att folkmord inte är en intern angelägenhet även om det förövas av en regering på sitt eget territorium (”en fråga väsentligen inom den inhemska jurisdiktionen”), utan en internationell angelägenhet.

Det är särskilt intressant att folkmord enligt Folkmordskonventionen kan bedrivas med andra medel än rent fysiskt dödande av medlemmar av folket eller

den etniska gruppen. Folkmord är alltså själva utplånandet av ett folk, eller försöket att utplåna ett folk, oavsett vilka metoder som används. Svenskarna, och många andra folk, har idag påtvingats förhållanden som de inte kan fortsätta att leva länge till under utan att mista sin identitet och särprägel. Det är inte svårt att hitta exempel på tillämpningar av Folkmordskonventionens punkter b, c, d och e i det svenska samhället idag. Det är därför inte särskilt

Det är därför inte särskilt långsökt att betrakta det som etablissemangets gör idag som folkmord.

långsökt att betrakta det som etablissemangets gör idag som folkmord, och om det här dokumentet hade fått konsekventare tillämpning och större uppmärksamhet så hade kanske folkrättsbegreppet haft en annan innebörd idag. I praktiken har dokumentet tillämpats selektivt och ignorerats helt när det inte varit förenligt med de styrandes mål.

Även om det vore tillfredsställande om de styrande av idag kunde ställas inför rätta för folkmordsartade handlingar, bör vi undvika att påkalla något sådant av samma skäl som vi inte bör fälla domar över historiska gärningar efter normer och värderingar som är vedertagna idag men inte var gällande vid tidpunkten för gärningarna. Det vi emellertid kan göra är att ge Folkmordskonventionen i sin ursprungliga formulering så mycket uppmärksamhet som möjligt. Vi kan påtala det sunda, moraliska och rättvisa i dess principer och bakomliggande värderingar. Vi kan öppet och högljutt tillkännage att vi skulle vilja se att konventionen, dess principer och värderingar, vann acceptans och började tillämpas konsekvent och lika för alla idag. Vi kan försöka vinna så mycket gehör för den som möjligt. Först därefter, när den vunnit verkligt erkännande, skulle vi kunna få den verkliga juridiska grunden för att förhindra alla de folkmordsliknande handlingar som idag företas öppet under förespeglingar om godhet och rättvisa. Jag tror att de flesta, inklusive våra motståndare, skulle ha svårt att argumentera mot det rättmätiga i våra yrkanden och resonemang om vi gick ut med dem på bred front. Jag tror att vi skulle kunna få medhåll från väldigt många människor.

Maktelitens avsiktliga bedrägeri

Etablissemangets kan ha förutsett att dylika krav på etniska rättigheter skulle kunna komma att framföras, då regeringen i proposition 1997-98:16 slog fast att svenskarna inte är en folkgrupp. (Skälet påstås vara att svenskarna har så olika bakgrund, kultur och historia att de inte längre kan anses ha en gemensam kultur och historia och därmed utgöra någon folkgrupp.) Genom falskt ordvrängeri har de bortdefinierat svenskarna som folk och försökt radera själva grunden för anspråk på det svenska folkets rätt till fortsatt liv, för hur kan någonting som inte ens existerar göra anspråk på några rättigheter? Och ingen utplåning eller förintelse – inget *folk*mord – kan vara fullständigare än när själva existensen av föremålet för utplåning förnekas. Utplåningen eller förintelsen förvandlas därvid till en icke-händelse, något som aldrig ägt rum, eftersom något som inte existerar inte kan utplånas.

Ett standardexempel som de brukar dra fram för att belägga att svenskarna alltid varit mångkulturella och egentligen aldrig utgjort ett gemensamt folk, är invandringen av ett antal tusen holländska valloner. Alltså, invandringen av några tusen människor med en etnisk bakgrund som ligger svenskarnas ganska nära används för att försvara dagens massinvandring av vad som nu uppgår till *hundratusentals* människor av en etnisk bakgrund som oftast är mycket olik svenskarnas! Vallonerna förvandlade inte svenskarna till ett annorlunda folk än det de varit i tusentals år. De invandrare som idag finns i Sverige kommer att göra det mycket fort. Det faktum att våra motståndare använt och använder vallonexemplet visar bara hur dålig grund påståendet om att svenskarna alltid varit kraftigt uppblandade har. (Om de hade haft några bra exempel på svenskarnas historiska etniska mångfald, varför skulle de då använda ett så dåligt exempel som valloninvandringen?) Nordborna är i själva verket ett av de mest distinkta och särpräglade folken i världen.

Vallonerna förvandlade inte svenskarna till ett annorlunda folk än det de varit i tusentals år. De invandrare som idag finns i Sverige kommer att göra det mycket fort.

Den moraliska etniskt bevarande ståndpunkten

Den ståndpunkt som vill bevara jordens etniska mångfald och trygga de olika folkens existens har fått en nästan enbart negativ och ond framställning i media och av det övriga etablissemanget. Enligt dem har vi att välja mellan antingen deras blandetniska smältdegel i vilken alla folk smälts samman till en enda människotyp, eller den form av etniskt bevarande som inte respekterar andra folks rättigheter, den form som kan leda till kränkningar av andra folk, till övergrepp och till och med till folkmord. I media brukar nazismen förknippas med denna form. Dessa två ståndpunkter, som brukar betraktas som två motsatser till varandra, har ironiskt nog det gemensamt att ingen av dem respekterar andra folks rättigheter, och båda är destruktiva för den etniska mångfalden och folkens fortsatta existens. Etablissemangets ståndpunkt, den blandetniska eller den *etniskt nihilistiska* ståndpunkten, eftersträvar sammanblandning till enhet och likformighet, och kränker därvid alla folks vitala rättigheter, i synnerhet det egna folkets. Den *omoraliska* etniskt bevarande ståndpunkten eftersträvar endast bevarande av den egna gruppen och är villig att kränka andra folks legitima rättigheter. Båda ståndpunkterna har ett starkt inslag av förgörelse.

Men det finns ett sällan erkänt alternativ till båda dessa destruktiva ståndpunkter, och det är den *moraliska* etniskt bevarande ståndpunkten, som erkänner alla folks lika rättigheter, inklusive det egna folkets. Jag skulle vilja jämföra denna ståndpunkt med individualismen. Individualismen är den etiska övertygelse eller det system av föreställningar och värderingar som hävdar att individen är unik, betydelsefull och har värde i sig själv och att individen har rättigheter, till vilka hör rätten till liv och de förhållanden livet behöver, till kontroll över sitt eget liv (det vill säga rätten att styra eller bestämma över sitt

eget liv), till frukten av sitt eget arbete (det vill säga den rikedom individen skapat), till egen egendom – i synnerhet ett hem – och att åtnjuta odelad besittning av den, samt att fortplanta sitt liv, så länge som utövandet av dessa rättigheter inte står i strid mot andras likvärdiga rättigheter. Således skulle man kunna säga om den moraliska etniskt bevarande ståndpunkten att den omfattar den etiska övertygelsen att folk är unika, betydelsefulla och av värde, samt att folk har rättigheter till vilka hör rätten till liv och de förhållanden som fordras för liv, till kontroll över sitt eget liv (det vill säga oberoende och självbestämmande), till besittning av sitt eget etniskt exklusiva territorium eller hemland, till frukten av sina egna ansträngningar och till att fortplanta sitt liv och kultur genom sina barn, så länge som utövandet av dessa rättigheter inte strider mot andra folks likvärdiga rättigheter.

Trots att det finns både omoralisk och moralisk individualism, dvs individualism som respekterar andras rättigheter och individualism som inte gör det, betraktas individualismen i allmänhet som någonting positivt. Eftersom den moraliska etniskt bevarande ståndpunkten inte blivit definierad, spridd och erkänd, åtnjuter inte den bevarande ståndpunkten samma positiva tolkningsföreträde, utan den enda form av etniskt bevarande som erkänns i den rådande kulturen är, och har länge varit, den kränkande och omoraliska form som i förlängningen kan leda till folkmord. Folkmord förhåller sig till den etniskt bevarande ståndpunkten på samma sätt som mord förhåller sig till individualismen. De är båda resultatet av den omoraliska (negativa) formen av individualism/etniskt bevarande driven till sin spets.

Finns det något som säger att jordens olika folk inte skulle kunna fortsätta att dela planeten tillsammans så som de gjort under åtminstone de senaste 40.000 åren? Jag tror inte det, men om vi ska komma att göra det tror jag att föreställningen om etniska rättigheter måste vinna gehör hos en folkmajoritet eller en tillräckligt betydande och inflytelserik minoritet för att föreställningen ska vinna acceptans och bli normativ. Världen kan liknas vid ett hus med många separata boningar. Bästa förutsättningen för god grannsämja och goda grannrelationer tror jag att de familjer har som respekterar varandra, särskilt varandras rätt till det egna hemmet, sina egna ägodelar och en fredad tillvaro. Om den ena familjen gör anspråk på att få bo i den andras hem, kanske dela säng med den andre familjefaderns hustru och barn och lägga beslag på dessas ägodelar, finns det inte längre någon grund för grannsämja. Jag är övertygad om att det förhåller sig på samma sätt beträffande jordens folk. Ska vi ha en

Ska vi ha en fredlig samexistens mellan folken så är det en förutsättning att vi först och främst erkänner varandras rätt att existera, att finnas till och att fortleva.

fredlig *samexistens* mellan folken så är det en förutsättning att vi först och främst erkänner varandras rätt att *existera*, att finnas till och att fortleva.

Vi värdesätter i allmänhet livet som sådant. Oftast värdesätter vi livets mångfald. Vi värdesätter existensen av olika livsformer inom djurvärlden.

Ofta känner vi sorg och saknad när någon del av livets mångfald går förlorad genom exempelvis utrotning. Sällan får vi den oförstående frågan ”varför?”

när vi vill rädda tigrarna eller pandabjörnarna eller något annat i naturen. Men säger man sig vilja rädda den mänskliga mångfalden, i synnerhet sitt eget folk, från sammanblandningens utplåning, blir man oftast betraktad med största misstänksamhet, ofta till och med som ondskefull och hatisk.

Vi behöver en ny dominant etikfilosofi och morallära som värdesätter hela livet och dess mångfald – ett värdesättande som även omfattar den mänskliga mångfalden. Låt oss hindra det här folkets, den här kulturens, den här civilisationens dödgrävare från att begrava Folkmordskonventionens bakomliggande värderingar och uppfattningar ännu djupare i glömskans dödvatten. Låt oss förespråka etniska rättigheter, de olika folkens rättigheter. Vi kan formulera en deklARATION om etniska rättigheter, en FolkrättsdeklARATION, i vilken vi vidareutvecklar och preciserar vår ståndpunkt på ett kort, slagkraftigt och lättfattligt sätt. Låt oss sedan spika upp våra nya teser på varenda kyrkport, så kanske vi kan hysa hopp om en ny renässans.

Rätten till liv måste hävdas

För ett knappt år sedan publicerades en artikel kallad "Rätten till liv" som reflekterade kring de grundläggande ideologiska uppfattningar och utgångspunkter som den etnopluralistiska tanken vilar på. I den här artikeln fortsätter skribenten att resonera på samma tema, och betonar att ett folks rätt till fortlevnad medför konsekvenser som vi varken bör eller behöver nedtona.

Vi erkänner och bejakar att alla folk är olika och unika, och att de vidare har en okränkbar rätt till självbevarande och självbestämmande, helt enkelt rätt att fortleva som de är och som de har varit. Denna rätt har inget att göra med huruvida någon anser att vederbörandes eget folk är bättre eller sämre, mer eller mindre värt, än något annat folk. Rätten gäller istället likvärdigt för alla. Vi menar att blott det faktum att ett folk existerar ger det den rätten. Rätten till fortbestånd, dvs bevarande som en etniskt unik grupp, är den mest grundläggande av alla rättigheter, enligt den filosofi många av oss anslutit sig till, och detta medför ofrånkomligen rätten att slippa sammanblandning med andra folk. Folksammanblandning

Rätten till fortbestånd, dvs bevarande som en etniskt unik grupp, är den mest grundläggande av alla rättigheter, enligt den filosofi många av oss anslutit sig till, och detta medför ofrånkomligen rätten att slippa sammanblandning med andra folk.

i en sådan grad att endera folkets etniska identitet förändras i märkbar grad kränker rätten till liv och kan aldrig accepteras. Vi erkänner att alla folk har likvärdiga rättigheter, och som konsekvens medger vi också att olika intressen som de olika folken har kan inordnas i en intressehierarki: från tungt vägande intressen till mindre tungt vägande. Om två folks intressen kommer i konflikt med varandra, vinner det mest grundläggande och högprioriterade intresset företräde framför mindre tungt vägande intressen. Det tydligaste exemplet på det är ett folks rätt till fortsatt liv (vilket kräver frihet från uppblandning med främmande folk) kontra önskan hos medlemmar av ett annat folk att leva bland det första folket. I detta exempel väger det första folkets intresse tyngst, eftersom det är livsnödvändigt för dem att de får sin etniska integritet respekterad genom att slippa uppblandning med främmande folk. Det andra folkets medlemmar kan inte hävda samma sak beträffande sin egen önskan att bli till ett med de förstnämnda eller att leva som en minoritet bland dem.

Att uppblandning med främmande folk förändrar den etniska identiteten borde vara fullständigt uppenbart. Det är som vid blandning av vad som helst,

t ex två färger. Blått blandat med gult blir grönt, och beroende på mängden av respektive färg eller den ena färgens dominans över den andra, kan resultatet bli mer åt gult eller mer åt blått, men resultatet är ändå att de båda ursprungsfärgerna förlorar sina ursprungliga egenskaper och får en ny annorlunda egenskap. Och om färgerna blandas så att grundfärgerna går förlorade, kan man aldrig få något annat än grönt. Den färgrika mångfalden går sålunda förlorad. Och är det fler färger inblandade blir det oåterkalleliga resultatet naturligtvis grått.

Olika folk skiljer sig från varandra i olika grad, och det kan vara möjligt för ett folk att assimilera medlemmar av ett annat närliggande folk om de assimilerade individerna inte är för många. När det gäller folk med ett stort etniskt avstånd till varandra är assimilerbarheten följaktligen mycket mindre, vilket innebär att långt färre individer kan assimileras utan att det upptagande folket får sin identitet förändrad. (Det största etniska avstånd som existerar finner vi troligen mellan å ena sidan nordeuropéer, och å andra sidan svarta afrikaner eller australiska aboriginer. Nordbor klarar inte av att uppta mer än ganska få personer från någon av de sistnämnda grupperna utan att få sin etniska identitet oåterkalleligt förändrad.)

Något som många gärna förbiser är det faktum att även om de assimilerade individerna är skötsamma och villiga till assimilering, så sker det en identitetsförskjutning hos det upptagande folket om de tillkomna individerna skiljer sig markant beträffande sitt arv, sina olika egenskaper och sin kultur, och sålunda kan det i alla fall vara fråga om en kränkning av det första folkets grundläggande rätt till liv. Den vanligaste orsaken till detta förbiseende kan vara att i det samhälle vi har idag är denna fråga så laddad och svår att ta i. Av ren bekvämlighet (och ofta rädsla för repressalier) bortser många från att det egna folket faktiskt kommer att förändras om det blandas med främmande folk. De som är fullständigt omedvetna om det är troligen mycket få.

Sålunda kan vi konstatera att viljan till assimilering – villigheten till att ”ta seden dit man kommer” – *inte* är avgörande för effekten på det upptagande folkets etniska identitet. Visst medför en sådan anpassningsvillighet i viss grad en högre assimilerbarhet, men den är ändå sekundär i förhållande till det etniska avståndet och det numerära förhållandet mellan folken.

Sålunda kan vi konstatera att viljan till assimilering – villigheten till att ”ta seden dit man kommer” – inte är avgörande för effekten på det upptagande folkets etniska identitet.

En ofrånkomlig konsekvens av rätten till etniskt liv är att ett folk som lever under samma blandetniska (”mångkulturella”) förhållanden som det svenska folket gör, måste återfå en tillvaro av relativ frihet från andra folks omedelbara närvaro. När nationella argumenterar eller propagerar för sin rätt till fortlevnad som ett etniskt distinkt folk och därvid berör de nödvändiga förutsättningarna för detta (som måste inkludera en hög grad av etnisk separation), används ofta argumentet att kriminella individer, de som missköter sig och de som kommit

hit på felaktiga grunder ska återvända till sin hemregion eller annan utsedd region. ("Felaktiga grunder" lämnar naturligtvis öppet för en fri tolkning om det inte noga specificeras vad som egentligen menas.) Om de felaktiga grunderna är per definition tillräckligt omfattande så kanske detta räcker för att säkerställa svenskarnas etniska fortlevnad. Men tänk om de inte är det? Tänk om de grunderna inte räcker för att garantera att svenskarnas folkidentitet bevaras? Troligtvis är de inte tillräckliga, och de uppfattas i allmänhet inte som så omfattande som krävs för att rätten till liv ska tillgodoses. I den intressekonflikt som råder har vi redan konstaterat vilket intresse som rättmätigt måste vinna företräde. Vi bör kunna förespråka de nödvändiga åtgärderna för att rädda vårt folk utan att behöva inhölja dem i vaga och tvivelaktiga formuleringar som

Vi bör kunna förespråka de nödvändiga åtgärderna för att rädda vårt folk utan att behöva inhölja dem i vaga och tvivelaktiga formuleringar som inte klargör vilka intressen som står på spel och vad konsekvenserna blir av att inte lyckas tillgodose rätten till liv.

inte klargör vilka intressen som står på spel och vad konsekvenserna blir av att inte lyckas tillgodose rätten till liv. Jag tror inte att detta är så svårt att tala om som många verkar tro.

Våra motståndare försöker ofta porträttera vårt repatrieringskrav som inte bara orättmätigt och motiverat av förakt mot andra (istället för kärlek till det egna och en önskan att vårda det egna), utan även som en bestraffning av oskyldiga. Och på sätt

och vis spelar vi våra motståndare i händerna om vi enbart läger fram saken på så sätt att det är de kriminella och missanpassade som har förverkat rätten att vara här. *Men har främmande folkgrupper egentligen någonsin haft den rätten?* Vem gav dem, och hur gavs de, rätten att genom sin blotta närvaro kränka ett annat folks rätt till fortsatt existens?

Vår strävan handlar inte om att ge igen för några oförrätter, utan om att rädda oss själva (och andra folk som är i samma utsatta situation) och samtidigt minimera konsekvenserna för dem som drabbas negativt av de nödvändiga handlingar vi måste vidta. Om vi vidtar dessa nödvändiga åtgärder kommer ingen att bli lidande i tillnärmelsevis så hög grad som vi själva skulle bli ifall vi ger avkall på de nödvändiga åtgärderna i sådan grad att de blir otillräckliga. Det handlar om en intressekonflikt, i vilken våra egna intressen råkar väga tyngst. Detta bör vi inte tala tyst om, utan framhäva och poängtera. Bara på så sätt kan vi rättfärdiga oss själva.

Visst ska vi utvisa kriminella och de som kommit på felaktiga grunder. Att göra det vore inte ens särskilt kontroversiellt, och vi skulle kanske heller inte behöva kompensera dem för något. Men att föra en rakryggad politik grundad på våra uttryckta värderingar och principer medför med stor sannolikhet att många fler måste bli föremål för återflyttning. Dem bör vi kompensera i största möjliga utsträckning – allt för att mildra de negativa konsekvenser de drabbas av på grund av att deras intresse av att leva här inte är förenligt med vårt intresse av att leva vidare.

Låt oss illustrera problematiken med en metafor.

Tänk er en svårt sjuk patient, som visserligen kan tillfriskna och bli helt återställd om han får rätt vård, men som för närvarande är helt beroende av sin respirator för sin överlevnad. Någon som vill vinna popularitet eller ställa sig in stjälar respiratorn och ger bort den till en tredje part som inte behöver den för att överleva, men kan tjäna en hacka på att sälja den vidare. Om nu patienten hävdar sin rätt till sin livsviktiga apparat och gör vad han kan för att återfå den, gör han det då för att ”straffa” någon? Eller gör han det för att han har större rätt till den och behöver den mer än den part som på orättmätig väg fått den i besittning? Den tredje parten har kanske inte gjort något orättmätigt i sig, utan bara tagit emot en gåva av den som först stal den från patienten. Ska den tredje parten bli oskyldigt ”straffad” och lida negativa konsekvenser genom att tvingas lämna tillbaka respiratorn?

Naturligtvis är det inte en fråga om ”bestraffning” för orättmätiga handlingar i förhållandet mellan patienten och tredje parten. (Den enda som troligtvis begått en brottslig handling är den som stal respiratorn till att börja med.) Istället har vi en intressekonflikt. Patienten behöver sin respirator för att leva vidare, och den tredje parten vill ha den för att kunna tjäna några tusenlappar. (Det var dessutom patientens respirator från början.) Båda intressena kan omöjligt tillgodoses samtidigt. Om vi tillämpar vår filosofi i det här fallet, så är det patienten som har rätt till respiratorn, och den tredje parten som måste lämna den ifrån sig. Patienten kan sedan efter förmåga och vilja kompensera tredje part.

I metaforen är patienten det svenska folket. Respiratorn symboliserar det som skyddar folket genom att förhindra sammanblandning med andra, dvs det nödvändiga förhållandet av en separat tillvaro fri från andra folks omedelbara närhet. Tjuven som stjälar respiratorn är alla de individer och institutioner (främst mediala och politiska) som söker ta ifrån svenskarna de sista hindren mot sammanblandning och utplåning. Och den tredje parten är naturligtvis de främmande folkgrupper som för tillfället lever bland det svenska folket.

Vi tar ett annat exempel. Ett hyreshus står i lågor, och värst utsatta är Karl Svenssons och Mustafa Abduls lägenheter. I familjen Svenssons lägenhet, som börjat bli kraftigt rökfylld, finns det fyra instängda barn. Mustafa står utanför huset med sin familj i trygghet, men han riskerar att mista både sitt hem och en del bohag om inte elden omedelbart bekämpas. En ensam brandman, Nils Andersson, anländer, och efter att ha sett över situationen rusar han upp och slår in dörren till familjen Svensson och räddar i sista ögonblicket barnen från att kvävas till döds. Han för dem ner i säkerhet, men då har det redan blivit för sent att rädda Abduls lägenhet med kvarvarande bohag.

Även denna situation motsvarar det svenska folkets situation idag. De är som barnen i den brinnande lägenheten. Om de inte räddas snart kommer de att gå förlorade. Om främmande folkgruppers icke livsnödvändiga intresse av att bo och leva bland svenskarna tillgodoses kommer svenskarna att upphöra att existera som folk, såsom fallet hade varit om brandmannen istället hade valt att rädda Abduls lägenhet. Vi har en intressekonflikt, och som alltid enligt

vår filosofi är det rätten till liv som går före alla andra icke livsavgörande intressen och rättigheter.

Dagen därpå fann brandman Andersson sig själv uthängd på Aftonbladets, Expressens, Svenska Dagbladets och Dagens Nyheters löpsedlar. Han hängdes ut som ondskan själv. Han hade kunnat rädda invandrarfamiljens hem och ägodelar, men han lät bli. Och det är ju faktiskt sant.

För våra motståndare är de etniskt främmande elementen utgångspunkten i alla överväganden. De erkänner inte att det svenska folket också har intressen, eller ens att de existerar.

Därför definieras varje handling för att tillgodose svenskars intressen i förhållande till hur den påverkar invandrarna, och det var därför som brandman Anderssons räddning av de svenska barnen passerade obemärkt medan allt fokus låg på hans

För våra motståndare är de etniskt främmande elementen utgångspunkten i alla överväganden. De erkänner inte att det svenska folket också har intressen, eller ens att de existerar.

underlåtande att rädda familjen Abduls materiella tillgångar; det är ju bara invandrarna som kan ha några legitima intressen och rättigheter. Eftersom en handling för svenskarna inte existerar i våra motståndares begreppsvärld, blir en sådan handling automatiskt enbart en handling *mot* invandrarna. Sålunda gäller även att en sådan handling inte kan vara motiverad av omsorg eller kärlek till svenskarna, utan måste ha sin orsak i ovilja och förakt mot det främmande.

Vi måste i högre grad börja hävda det vi anser är våra legitima rättigheter. Låt oss högt och tydligt deklarerat att vi också finns och har intressen – och att våra intressen måste vägas mot andras intressen och till och med vinna företräde om våra väger tyngre. Faktum är att vi håller på att dö – som folk – på grund av att våra rättigheter och intressen förnekas, och om vi inte lyckas kasta ljus över detta faktum, lyfta fram det och allt vad det innebär, så kommer vi att dö i tysthet.

Detta PDF-dokument får spridas fritt i oförvanskad form. Delar ur vårt material får citeras och spridas fritt. Vi uppmanar spridning.

Besök www.preservationist-books.com för fler böcker och skrifter för gratis nedladdning. En stor del vårt material finns på både svenska och engelska för utskrift i A4-format och lämpar sig väl för hålslagning och arkivering i pärm. Det går utmärkt att skriva ut i US Letter-format. På Preservationist-Books.com finner Ni även information om varifrån man beställer tryckta upplagor i den utsträckning sådana utgivits.

Hjälptill att sprida våra böcker och skrifter. Skicka dem till vänner och bekanta, länka till www.preservationist-books.com, hänvisa till och citera ur våra verk i debattfora och diskussionsgrupper.

(Tips: Använd "Text Select Tool" i Acrobat Reader för att markera text som sedan kan kopieras och klistras in i egna dokument, debattinlägg etc.)

Kontakta oss på contact@preservationist-books.com.